

Прѣзъ слѣдната година видѣхъ Джино свободенъ. Той бѣше възрастенъ и здравъ. Четѣше добръ, макаръ и да бѣше работилъ много.

Ние си спомнихме съ него за живота въ минитѣ.

— Е, сега добръ ли ти е, Джино? — попитахъ го.

— Да, — отговори той замислено. А малкиятъ Паоло, горкиятъ, умрѣ въ болницата! . . .

